

СРПСКЕ НОВИНЕ

SERBIAN NEWSPAPER

ОРГАНИЗАЦИЈА СРПСКИХ ЧЕТНИКА „РАВНА ГОРА“

ОСНИВАЧ И ДОЖИВОТНИ
УРЕДНИК ВОЈВ. ДОБРОСЛАВ
ЈЕВЉЕВИЋ (1895-1962)

ГОДИНА LXXIV • Број 710 • Јун 2019. • Чикаго, САД • YEAR LXXIV • No. 710 • June 2019

Тема броја

67. Конгрес ОСЧ „Равна Гора“

PSRST STD
US POSTAGE
PAID
CHICAGO, IL
PERMIT NO 3223

Делегати Конгреса испред Цркве „Свети Сава“ у
Мерилвилу, Индијана, САД

Аустралија:

Извињење четницима због Анзак параде

УВОДНИ СТУБАЦ

ТАЈНА И ЈАВНА
ПОЛИТИКА

Свака држава има тајну и јавну политику. Штавише, и свака фирма има пословну тајну. Чак ни бургери са ћошка неће лако рећи свој рецепт за четврт са месом.

И Србија је некада имала тајну политику. Пре 1914. године, циљ тајне политике био је ослобођење и уједињење окупираних крајева на југу и западу.

Јавна политика била је тада нешто друго. И 1912. године, у обе српске државе, Србији и Црној Гори, славио се рођендан турског султана. Новине су преносиле жеље султану за дуг и срећан живот, понављајући фразе о одличним међусуседским односима.

На ослобођењу крајева који су под окупацијом тих "добрих судеса" радило се тајно. И они су ослобођени, у Првом балканском рату.

Пре тога, није се јавно прокламовало да су то српске земље које треба ослободити.

Четници су радили тајно.

И Српска народна одбрана, основана за дејство преко Дрине, радила је тајно. Није било јавних прокламација о Босни и Херцеговини, Крајини, Лици и Далмацији, као вековним српским земљама.

Јер, наше земље на југу и западу биле су у саставу међународно признатих држава, којима је међународно право гарантовало неповредивост граница. Много добре дипломатије било је потребно да се ствар реши како ваља. Знало се да би прокламације представљале међународне инциденте, који би само погоршали ствари.

После катастрофе коју је донео комунизам, неке српске територије поново су се нашле у саставу страних држава. Истовремено, на челу посткомунистичке Србије дошли су комунисти нове генерације, па њихови наследници. Да ли имају какав тајни план - не знамо. Сем, наравно, што наслућујемо да нам тајни споразум потписан у Бриселу, у најмању руку, не иде у прилог.

Другим речима, Србија још од 1945. године нема политичаре какви су били Никола Пашић или Лазар Пачу.

Из данашњег угла, извесно је да ће нови процес уједињења српских земаља, ако је уопште и почео, бити дуготрајан.

Извесно је, такође, да би било добро учити се на искуствима, па и грешкама, наших политичких лидера од пре 100 и више година. Дакле, да се не прича оно што није за причу и да се не пружа преко губера.

Милослав Самарџић

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

ПРОТЕСТ СРБА У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ

Албанска полиција извела је 28. маја акцију масовног хапшења Срба северно од реке Ибар, с образложењем да се хапсе кријумчари. На то је са српске стране одговорено да је однос ухапшених кријумчара, и уопште преступника, од стране албанске полиције, до сада 14 ухапшених Срба према једном ухапшеном Албанцу.

Следећег дана, 29. маја, у Косовској Митровици је одржан масовни протест Срба. Судећи према порталу "Телеграф, најзапаженији је био говор директора Клиничко-болничког центра у Косовској Митровици Милана Ивановића, који је рекао да етнички мотивисаном

насиљу над Србима на КиМ нема краја и да је то насиље све присутније и све јаче.

Ивановић је даље рекао да се настављају хапшења и монтиране оптужбе, покушаји отимања језера Газиводе и комбината Трепча и да Приштина формирањем УЧК војске и резолуцијом о геноцидности Србије и српског народа на КиМ, као и оптужбама за силовање, покушава да доврши етничко чишћење српског народа са тог простора.

- Јуче смо видели драстично насиље, али и нове облике насиља које је примењивано и над особама са посебним потребама, пошто је зверски претучена глумонема особа док је куповала хлеб. Такође, руског административца Унмика су кундацима ударили у главу, као и његову главу о ауто - рекао је Ивановић.

Ивановић каже да ће Рус са тешким повредама бити послат на лечење у Београд, пошто има фрактуру више костију лица, јагодичне кости и горње вилице, као и хематоме.

- То је знак да нису само Срби на удару, већ да им и УНМИК смета у намери да доврше етничко чишћење - рекао је он и додао да се зато на данашњем протесту окупило више од 10.000 људи како би исказали јединство на КиМ, али и са државом Србијом.

ПРОСЛАВА 800-ТЕ ГОДИШЊИЦЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Панорама Вишеграда.
У првом плану је Андрићград

Централна манифестација поводом обиљежавања 800 година аутокефалности Српске православне цркве и Митрополије дабробосанске биће одржана 27. јуна у Андрићграду у Вишеграду, како јавља Радио телевизија Републике Српске. То ће бити прва од укупно пет прослава.

- Обиљежавањем 800 година аутокефалности СПЦ и Митрополије дабробосанске, која је у нашој близини имала сједиште прије осам вијекова, дужни смо да се заједничким снагама изборимо да тај јубилеј обиљежимо да буде достојан свог имена и величине - изјавио

је свештеник Александар Топаловић, у име црквене општине Вишеград.

Он је додао да је веома задовољан укључивањем свих чинилаца у организацију манифестације, надајући се да ће бити организована онако како и доликује.

- Надам се да ћемо у наредном периоду успјети да заокружимо све те техничке ствари у сарадњи са главним Одбором за организацију, на чијем је челу Његово високопреосвештенство митрополит дабробосански Хризостом, да ћемо успјети да доведемо релевантне умјетнике и академике - навео је Топаловић.

ПРЕТПЛАТА ЗА: „СРПСКЕ НОВИНЕ“

SUBSCRIPTION TO: "SERBIAN NEWSPAPER"

\$30 USD годишња претплата / annual subscription

Прималац / Make check payable to: OSC Ravna Gora

Пошаљите претплату на / Mail your subscription to:

OSC Ravna Gora – Serbian Newspaper

P.O. Box 745, Grayslake, Illinois 60030-9998 U.S.A.

6 издања годишње на 16 страна / Published 6 times annually on 16 pages.

Можете послати прилоге на исту адресу / Donations can be sent to the same address.

Име/Name: _____

Адреса/Address: _____

Место/City: _____

Држава/State: _____

ЗИП/ZIP: _____

Земља/Country: _____

Е-пошта/Email: _____

Тел/Tel. _____

СРПСКЕ НОВИНЕ
SERBIAN NEWSPAPER

Гласило
Организације
српских четника
„Равна Гора“
Чикаго

Прилоге и претплату,
тако да се као прималац
означи "Organization of
Serbian Chetniks", слати
на адресу благајника:

Organization of Serbian
Chetniks Ravna Gora
P.O. Box 745

Grayslake,
Illinois 60030-9998
U.S.A.

Електронска пошта:
srpskenovine111@gmail.com

Телефон:

1 847 951 9622

Председник Организације:

Драган Селаковић

Секретар Организације:

Душан
Иванчевић

Уредник

"Српских новина":

Милослав Самарџић

Администратор новина:

Никола Мандић ст.

Редакциони одбор:

Душан Иванчевић,

Никола Мандић ст.,

Драган Селаковић,

Милош Пушкар

Сарадници:

Антоније Ђурић, мр

Драган Крсмановић,

Ратко Лековић, Момчило

Добрић, Младомир

Ђурчић, Ненад

Јаковљевић, Милутин

Велисављевић.

Рукописи се не враћају.

Тема броја

67. Конгрес ОСЧ "Равна Гора"

Противимо се разним видовима похлепе, корупције, бездушности, себичности и лењости, којима је комунистички режим народ удалио од традиционалног начина живота, каже се поред осталог у Резолуцији

Конгрес Организације српских четника "Равна Гора" одржан је у просторијама цркве Свети Сава у Мерилвилу, Индијана, САД, у суботу, 18. маја 2019. године. Донета је следећа резолуција:

1. Поздрављамо Српску православну цркву и Краљевски дом Карађорђевића, као две националне установе, које у српском народу представљају битну и важну улогу и уживају највеће поштовање. Истовремено, изјављујемо топлу захвалност демократским државама, које су Србе примиле да се настане у њиховој средини.

2. Тражимо од влада Републике Србије, Републике Српске, Републике Српске Крајине, Црне Горе и осталих држава у којима српски народ живи да у међународним форумима енергично захтевају заштиту Срба на Косову, у Хрватској и Босни и Херцеговини и повратак оних који су били протерани са вековних српских огњишта. Питања геноцида над српским народом у Хрватској у Другом светском рату и после њега, морају бити стално држана отворена, а српски интереси брањени.

3. Упућујемо апел и владајућој гарнитурџи и опозиционим странкама у Републици Српској да смире настале тензије. Позивамо их да се угледају на демократске западне земље, у којима се политичке партије не споре око елементарних националних и државних интереса.

4. Позивамо владе Србије, Српске и Црне Горе да као и остале источноевропске земље на недвосмислен начин осуде комунизам, да отворе архиве тајних полиција, и да коначно начине спискове жртава комунистичког режима. Са жаљењем констатујемо да је рад државне комисије за утврђивање злочина комуниста у Србији саботиран и да је она на крају укинута, иако је у међувремену направила списак од чак 60.000 жртава комуниста. Тражимо да држава Србија открије имена оних који су убијали четнике и српске цивиле у земљи и у емиграцији и да их осуде, као и да коначно открију Дражин гроб.

Молитва уочи Конгреса

5. Осуђујемо јачање комунистичке пропаганде у Републици Србији, Републици Српској и Црној Гори у последње време. У Србији се поново подижу споменици чак и најозлоглашенијим комунистима. На разним манифестацијама све више се виде црвене звезде петокраке. Сматрамо да ни у једној постсоцијалистичкој земљи не може бити напретка без темељно спроведене деобљешевизације.

6. Са жаљењем констатујемо да у Отаџбини ни данас није враћена имовина огромној већини наследника жртава комуниста, па су они принуђени да траже праву и у међународним судовима. Тражимо да држава Србија одреди правног заступника који ће на трошак државе радити у интересу оштећених.

7. Осуђујемо одлуку Апелационог Суда у Београду од 17. маја 2018. да укине одлуку суда у Ваљеву о рехабилитацији Николе Калабића. Тражимо да Суд у Београду призна одлуку суда у Ваљеву о ослобађању кривице Николе Калабића. Такође сматрамо да реч „рехабилитација“ треба да се брише, јер нема смисла „рехабилитација“ некога ко је страдао за српски народ и слободу.

8. Позивамо владу Црне Горе да још једном преиспита одлуку о забрани Равногорског покрета и других четничких организација. Подсећамо да у западним демократским земљама постоје четничке организације и да ни у једној није било случаја забране.

9. Подржавамо идеју у Србији и предлог да се Војна академија и главни мост у Београду назову по ђенералу Дражи Михаиловићу. Такође тражимо укидање комунистичких имена широм српских земаља.

10. Апелујемо на Србе у избеглиштву и четничке породице, да наставе са нессебичним помагањем рођака у Отаџбини, како би заједно олакшали штетне последице комунистичке економске политике.

11. Од Његове Светости Патријарха г. Иринеја и Српске православне цркве, очекујемо да наставе да иду утабаним светосавским путем унапређења српских верских и националних интереса. Односе са другим вероисповестима треба засновати на чувању својих и стриктним поштовању њихових догматских посебности. Тражимо да СПЦ замрзне било какве разговоре са Ватиканом и осталим екуменистима све док Ватикан не призна геноцид учињен над српским народом у Јасеновцу, Градишци, Јадовну и другде, као и остала масовна убијања Срба у Другом светском рату и у ратовима деведесетих година.

12. Противимо се разним видовима похлепе, корупције, бездушности, себичности и лењости, којима је комунистички режим народ удалио од традиционалног начина живота. Васпитна политика српске државе мора да буде утемељена на примерима задужбичарства, домаћинске радности, великодушности, скромности, даржљивости, праштања и враћања на врлине, које су нас красиле кроз векове. Такође, позивамо српски

народ широм света да омаловажи прославе и сваке врсте манифестације такозване „народноослободилачке борбе“, која је резултирала прогоном српског народа и српске православне цркве са својих вековних огњишта на Косову и Метохији, у Хрватској и другим крајевима Југославије (која је извршавала одлуке са 4. Конгреса Комунистичке партије Југославије одржаног 1928. у Дрездену).

13. Да би ОСЧ "Равна Гора" испунила преузете обавезе и остала борбена национална целина, мора повести рачуна о подмлађивању, повећању чланства, оснивању нових одбора и осавремењивању идеја равногорских четника. Тиме ће се сачувати углед Организације, и на свим континентима још гласније чути громка четничка реч.

14. Позивамо братске организације у емиграцији (ПСЧ Равне Горе, ОСЧ "Гаврило Принцип", Удружење Бораца КЈВ, ОСЧ "Краљ Петар II") да се ујединимо у једну организацију српских четника без подела.

15. Осуђујемо све потезе оних српских политичара и државних функционера који доприносе признавању независности Косова и тражимо од њих неопозиве оставке са положаја.

16. Тражимо од државе Србије да почне са поступком преласка у парламентарну монархију са династијом Карађорђевић на престолу.

17. Тражимо од Српске православне цркве да прогласи Војводу Драгољуба Дражу Михаиловића, светим мучеником, и да се прогласи 17. јул за црквени празник. Такође, тражимо од државе Србије да прогласи тај дан за државни празник.

18. Тражимо да држава Србија прогласи 11. мај за Дан устанка Србије у Другом светском рату.

Одбор за резолуцију:

Перица П. Совиљ, Мане Срдић, Петар Милутиновић, Никола Мандић, Милорад Васиљевић

Обраћање председника Српских четника Аустралије, Драже Бркљача

The theme

67th Congress of the OSC "Ravna Gora"

We oppose the various forms of greed, corruption, selflessness, selfishness and laziness, bestowed by the Communist regime depriving people of the traditional way of life. The educational policy of the Serbian state must be based on examples of endowment, homework, generosity, modesty, charitability, forgiveness and restitution with virtues that have adorned us for centuries

The 67th Congress of the Organization of Serbian Chetniks "Ravna Gora", was held at Saint Sava in Merrillville, Indiana, USA, on Saturday, May 18, 2019.

RESOLUTION:

1. We send greetings to the Serbian Orthodox Church and the Royal House of Karađorđević, as two national institutions, which represent an important role and enjoy the utmost respect in the Serbian people. At the

same time, we express our warm gratitude to the democratic countries that have received Serbians in their midst.

2. We ask the governments of the Republic of Serbia, the Republic of Srpska, the Republic of Srpska Krajina, Montenegro and other countries in which the Serbian people live to vigorously demand the protection of Serbs in Kosovo, Croatia and Bosnia and Herzegovina in international forums, and the return of those

who were expelled from their centuries old Serbian lands. The issues of genocide against the Serbian people in Croatia during and after World War II must be kept open and Serbian interests defended.

3. We appeal to the ruling and opposition parties in Republika Srpska to calm tensions that have arisen. We urge them to look upon the Western democratic countries, in which political parties do not dispute elementary national and state interests.

4. We urge the governments of Serbia, Srpska and Montenegro, to follow the lead of other Eastern European countries, to condemn Communism, to open top secret police dossiers, and to finally document a list of victims of the Communist regime. With regret, we find that the work of the state commission to determine the crimes committed by the Communists in Serbia was sabotaged and eventually abolished, although it documented a list of as many as 60,000 victims of the Communists. We are asking the state of Serbia to reveal the names of those responsible for the mass executions of Chetniks and Serb civilians in the country as well as abroad after the war, and to finally disclose the location of Draža's grave.

5. We condemn the strengthening of Communist propaganda in the Republic of Serbia, Republika Srpska and Montenegro. In Serbia, monu-

ments are being raised again even to the most notorious Communists. At various events, the red star is increasingly visible. We believe that there can be no progress in any post-socialist country without thoroughly carrying out de-bolshevization.

6. With regret, we have concluded even today in the Fatherland, property confiscated by the Communists has not been returned to the vast majority of their rightful owners, and so they are forced to seek justice in international courts. We ask that the state of Serbia designate legal representatives who will work for the state and on the state budget in the interest of the injured parties.

We call on our fraternal organizations in the emigration (MSC Ravne Gore, OSC Gavrilo Princip, Association of Combatants KVJ, OSC Kralj Petar II) to unite into one organization of Serbian Chetniks without division

7. We condemn the decision of the Appellate Court in Belgrade made on May 17, 2018, to nullify the decision of the Valjevo court to rehabilitate Nikola Kalabić. We ask that the Supreme Court recognize the decision of the court in Valjevo to release Nikola Kalabić of conviction or guilt. We also consider the word "rehabilitation" void as it is inappropriate to

ЦЕНТРАЛНА УПРАВА ОСЧ „РАВНА ГОРА“ ЗА 2019.

Почасни председник

Перица П. Совиљ

Председник

Драган Селаковић

1-ви потпредседник

Никола Мандић, ст.

2-ги потпредседник

Никола Ђ. Мандић

Секретар

Душан Иванчевић

Благајник

Даница Пејновић

Надзорни одбор

Србо Радисављевић, председник

Петар Милутиновић

Илија Катић

Уредник „Српских новина“

Милослав Самарџић

Админ. „Српских новина“

Никола Мандић, ст.

Редакциони одбор

Душан Иванчевић

Никола Мандић, ст.

Драган Селаковић

Милош Пушкар

Политички одбор

Перица П.Совиљ

Мирко Вукелић

Мане Срдић

Дане Покрајац

Драган Селаковић

Душан Иванчевић

Никола Мандић,ст.

Небојша Ашанин

Предраг Бурсаћ

Душан Пејновић

Петар Свиляр

Суд части

Душан Пејновић,председник

Ђуро Иванчевић

Вукашин Савић

Чланови Централна управе

Небојша Ашанин

Милорад Васиљевић

Јелена Васиљевић

Драган Вујошевић

Војислав Ђукић

Ђуро Иванчевић

Милош Коњевић

Драган Иванчевић

Никола Иванчевић

Грујо Милинковић

Данило Радусин

Драган Спречо

Бошко Ожеговић

Ненад Чудић

CENTRAL ADMINISTRATION Of OSC „RAVNA GORA“ FOR 2019

Honorary President

Perica P. Sovilj

President

Dragan Selaković

1st Vice President

Nikola Mandić, Sr.

2nd Vice President

Nikola Đ. Mandić

Secretary

Dušan Ivančević

Treasurer

Danica Pejnović

Supervisory Board

Srbo Radisavljević, President

Petar Milutinović

Ilija Katić

Editor "Serbian Newspaper"

Miloslav Samardžić

Admin. "Serbian Newspaper"

Nikola Mandić, Sr.

Editorial Board

Dušan Ivančević

Nikola Mandić, Sr.

Dragan Selaković

Miloš Puškar

Political Board

Perica P. Sovilj

Mirko Vukelić

Mane Srdić

Dane Pokrajac

Dragan Selaković

Dušan Ivančević

Nikola Mandić, Sr.

Nebojša Ašanin

Predrag Bursać

Dušan Pejnović

Petar Svilar

Court of Honor

Dušan Pejnović, President

Đuro Ivančević

Vukašin Savić

Central Admin. Members

Nebojša Ašanin

Milorad Vasiljević

Jelena Vasiljević

Dragan Vujošević

Vojislav Đukić

Đuro Ivančević

Miloš Konjević

Dragan Ivančević

Nikola Ivančević

Grujo Milinković

Danilo Radusin

Dragan Sprečo

Boško Ožegović

Nenad Čudić

Зоран са мајицом ОСЧ, 16. маја, приликом уручења донације

Помоћ ветерану са Кошара Зорану Перовићу

Месни одбор Организације српских четника "Равна Гора" из Чикага уручио је новчану помоћ од \$2.600,00 ветерану са Кошара Зорану Перовићу из села Остра, околина Чачка. Хвала свим дародавцима који су нам помогли да новац стигне до Зорана.

ОСЧ РГ Управа Месног Одбора – Чикашки базен

AID FOR KOŠARA VETERAN ZORAN PEROVIĆ

On May 16th Organization of Serbian Chetniks Ravna Gora - Chicago Chapter presented a donation of \$2600.00 to Zoran Perovic from the village of Ostra near Čačak, who is a veteran of Košara. Thank you to all who donated and to those who helped us deliver the donation.

OSC RG - Chicagoland Local Chapter Administration

"rehabilitate" someone who suffered for the Serbian people and for freedom.

8. We call on the government of Montenegro to re-consider the decision to ban the Ravnagora Movement and other Chetnik organizations. We remind the government that there are Chetnik organizations in Western democratic countries and that in no instance was there ever a ban on them.

9. We support the idea in Serbia and the proposal to name the Military School, General Draža Mihailović, as well as the the longest bridge in Belgrade. We also seek the abolition of Communist names throughout Serbian countries.

10. We appeal to our recent immigrants and Chetnik families to continue with their unselfish help of relatives in the Fatherland, in order to ease the harmful consequences of Communist economic policy.

11. From His Holiness Serbian Patriarch Irinej and the Serbian Orthodox Church, we expect staying the course of Saint Sava and the promotion of Serbian religious and national interests. Relations with other religions should be based on keeping to our own and strictly respecting their dogmatic peculiarities. We ask that the SOC freeze any talks with the Vatican and other ecumenists until the Vatican recognizes the genocide committed against the Serbian people in Jasenovac, Gradiška Jadovno, etc., and other mass killings of Serbs in the Second World War and in the wars of the 1990s.

12. We oppose the various forms

of greed, corruption, selflessness, selfishness and laziness, bestowed by the Communist regime depriving people of the traditional way of life. The educational policy of the Serbian state must be based on examples of endowment, homework, generosity, modesty, charitability, forgiveness and restitution with virtues that have adorned us for centuries. We also invite Serbian people around the world to disparage celebrations of any kind manifesting the so-called "National Liberation Struggle", which resulted in the persecuting and uprooting the Serbian people and the Serbian Orthodox Church from centuries-old land in Kosovo and Metohija, in Croatia and other regions of Yugoslavia (as was called for in the resolution of 4th Congress of the Communist Party of Yugoslavia, held in Dresden in 1928).

13. In order to fulfill the obligations undertaken by the Organization of Serbian Chetniks "Ravna Gora" and to stay true to its characteristics in the patriotic struggle, it has to rejuvenate and increase membership, establish new chapters and modernize ideas of the Ravna Gora Chetniks. This will preserve the reputation of the Organization and will sound the Chetnik word loud and clear on all continents.

14. We call on our fraternal organizations in the emigration (MSC Ravne Gore, OSC Gavrilko Princip, Association of Combatants KVVJ, OSC Kralj Petar II) to unite into one organization of Serbian Chetniks without division.

15. We condemn all the actions of those Serbian politicians and state officials who contribute to the recog-

inition of Kosovo's independence and demand their irrevocable resignations from their positions.

16. We ask the state of Serbia to start the process of transition to a parliamentary monarchy with the Karađorđević dynasty on the throne.

17. We ask the Serbian Orthodox Church to proclaim the Leader of the 3rd Serbian Uprising General Dragoljub Draža Mihailović, a Holy Martyr, and proclaim July 17th a

church holiday. We also ask the State of Serbia to do the same and declare said day a national holiday.

18. We ask the State of Serbia to declare May 11th as the Day of Uprising in Serbia in WWII.

*Resolution Committee:
Perica P. Sovilj, Mane Srdić,
Petar Milutinović, Nikola Mandić,
Milorad Vasiljević*

Говор председника ОСЧ "Равна Гора" Драгана Селаковића

Поздрав Председника Драгана Селаковића

Драга браћо и сестре, поштовани делегати конреса, чланови и пријатељи ОСЧ Равна Гора, српски четници,
Помаже Бог!

18-ог маја 2019. год., одржан је 67-ми Конгрес наше витешке организације, Организација српских четника „Равна Гора“. Конгрес је одржан код ЦШО Св. Сава, у Мерилвилу, Индијани, САД.

Домаћини Конгреса су били чланови нашег месног одбора из Мерилвила са својим свештеником протом Марком Матићем и парохијанима. Конгресу су присуствовали делегати наших Одбора из САД и Канаде. Такође, гости Конгреса су били председник и делегација Српских четника Аустралија и председник СНО у Америци са делегацијом.

Од многобројних поздрава за 67-ми Конгрес били су прочитани поздрав из Републике Српске од братске наше организације ОСЧ „Равна Гора“, господина и брата Ђурића, ОСЧ „Равна Гора“ из Аустралије, М.О. Мелбурн брат Ковачевић. Уредник наших Српских новина брат Милослав Самарцић из Крагујевца, прота Саша Петровић из Омахе, Небраска, и војвода Раде Чубрило из Србије и многобројни други.

Док су и делегате поздравили председници наших одбора из Америке и Канаде, такође уживо нас је обрадовао поздрав брата Драже Брклјаца из Аустралије у име СЧА, брата Небојше Живковића председника СНО у Америци и нарочито од нашег проте Марка Матића.

По одлуци делегата 67-ог Конгреса ОСЧ „Равна Гора“, поново сам изабран за председника наше славне организације и надам се да је то знак да радимо на добром путу и да ћемо заједнички наставити борбу наших славних предака за очување наше организације, ширење наше идеје и Српске истине! Такође се заједно борити против свих Српских непријатеља нарочито комуниста, Арнаута, Шиптара, усташа и свих врста нацизма и фашизма.

Ове године по одлуци Конгреса поред нашег редовног рада, донешена је одлука да се још ближе ради и сарађује са нашим братским организацијама у слободном свету, тако и у Отаџбини.

Желим још једанпут да се свима захвалим на указаном поверењу да часно и поштено предводим ОСЧ „Равна Гора“, по одлукама 67-ог Конгреса.

*Братски вас поздрављам,
Са Вером у Бога!
За Краља и Отаџбину!
Слобода или Смрт!
Косово и Метохија је срце Србије!
Драган Селаковић
Председник ОСЧ „Равна Гора“*

Greetings from President Dragan Selaković

Dear brothers and sisters, respected Delegates, members and friends of the OSC „Ravna Gora“, Serbian Chetniks,
God Bless!

On May 18, 2019, the 67th Congress of the Organization of Serbian Chetniks „Ravna Gora“ was held at St. Sava in Merrillville, Indiana, U.S.A.

Hosting Congress were members of the Merrillville Local Chapter, parish priest Very Rev. Marko Matić and St. Sava parishioners. Attending Congress were delegates from our Local Chapters in U.S.A. and Canada. Also attending as our guests was the president of Serbian Chetniks Australia and its delegation as well as president of the Serbian National Defense of America and its delegation.

Among the many greetings presented at the 67th Congress, there were greetings from OSC „Ravna Gora“ in Republic of Srpska, brother Đurić; OSC „Ravna Gora“ MO Melbourne, Australia, brother Kovačević; Editor of the Serbian Newspaper brother Miloslav Samardžić from Kragujevac; Very Rev. Saša Petrović from Omaha, Nebraska, Vojvoda Rade Čubrilo from Serbia and from many others.

Along side the greetings given by the Presidents of our Chapters, we had the pleasure of hearing in person greetings from brother Draža Brkljač, President of SCA, brother Nebojša Živković, President of the SND and Very Rev. Marko Matić.

By choice of the Delegates of the 67th Congress, I have again been elected president of this honorable organization. I hope this is a sign that we are heading down a righteous path and that we can together continue the battle of our forefathers to preserve this organization, to spread our idea and Serbian truth! Also, in unity, to battle against all Serbian enemies, particularly against communists, Šiptar extremists, ustaše and against all forms of nazism and fascism!

This year, in addition to our agenda, it was decided that we should exerce greater effort to work along side with our fraternal patriotic organizations in the free world as well as with those in Serbia.

Once again, I wish to express my sincere gratitude to the Delegates of the 67th Congress for your shown trust and support, to lead the Organization of Serbian Chetniks „Ravna Gora“.

*Brotherly greetings,
With faith in God!
For King and Fatherland!
Liberty or Death!
Kosovo and Metohija is the heart of Serbia!
Dragan Selaković
President, OSC „Ravna Gora“*

Прота Марко Матић на Конгресу

Говор о Дражи

Чича Дража је управо био оваплоћење свега онога што се сматра најбољим у нашем карактеру, нашој души и савести, у нашој историји

Драги делегати 67. Конгреса Организације српских четника Равна Гора, драги гости, желео бих да вам се захвалим на указаном поверењу и томе што сте ми пружили прилику да са вама поделим неколико речи везаних за нашег легендарног генерала Драгољуба Михаиловића - чича Дражу.

Драгољуб Михаиловић рођен је 27. априла 1893. у Ивањици. Његов отац Михаило, старином из Пожаревца, био је српски писар. Мајка Смиљана, рођена Петровић, била је старином из села Тисовице. Два Дражина стрица, Драгомир и Велимир, били су официри.

Дражи је било две године када му је отац умро, а седам, када му је умрла мајка. О сирочету и његовој сестри Јелици, узео је да се стара стриц Велимир, старијој генерацији познат као чича Влајко. Тако је Дража дошао у Београд, где је његов стриц имао кућу у Студеничкој улици. Дражу и његову сестру пазила је баба по оцу, Станица.

Пошто је у Трећој мушкој гимназији у Београду завршио шести разред, Драгољуб је 1. септембра 1910. као питомац 43. класе, ступио у Нижу школу Војне Академије.

Улазак Србије у рат против Турске 1912. Затекао је Драгољуба Михаиловића као питомца поднаредника. Мобилисан је и упућен за ађутанта у Први батаљон Четвртог прекобројног пука другог позива. У чин наредника унапређен је после уласка српске војске у Скопље (13. октобра 1912). Био је на истој служби кад је идуће године учествовао у рату против Бугара, у коме му је његово храбро држање донело одликовање Сребрном и Златном медаљом. На дан 18. јула 1913. године, унапређен је у чин потпоручника. После тога одређен је за водника Четвртог пешадијског пука првог позива Дринске дивизије. Од децембра 1913. До почетка Првог светског рата цела 43. Класа била је на допунском курсу ради завршавања Ниже школе Војне академије.

У првом светском рату до јуна 1915. Драгољуб Михаиловић је био најпре водник у Трћем прекобројном пуку, а онда Водник Митраљеског одељења тог пука. Учествовао је у тешким борбама у Мачви као и против Немаца код Пожаревца, и опет одликован златном медаљом за храброст.

Драгољуб Михаиловић је учествовао у свим борбама своје јединице на Солунском фронту: На Островском језеру, Горничеву, на Сокоцу, Зеленом Брду, Добром Пољу... Код села Доње Врбане, био је теже рањен. Чим се опоравио, иако му је била понуђена позадинска служба, вратио се у своју јединицу. Учествовао је у пробијању Солунског фронта, у борбама: На Козјаку, Кучковом камену, Црној Реци, код Кавадара и на Богословцу. И у току борби на Солунском фронту, Михаиловић је

показао несебичну храброст. Поред две армијске похвале добио је и високо војно одликовање – Белог орла са мачевима.

После рата Михаиловић је упућен на границу према Албанији. Ту је остао до краја 1919. године. Почетком 1920. године, дошао је за водника Пешадијског пука Краљеве гарде. Одатле је премештен најпре у Скопље а затим у Пешадијску школу гађања у Сарајеву.

Те године Драгољуб Михаиловић се жени са Јелицом, ћерком пешадијског пуковника Јеврема Бранковића, сестром свога класног друга Боре. Драгољуб је са њом имао троје деце, два сина и једну ћерку.

На вишу школу Војне академије, Михаиловић је примљен 1921. и завршио је 1923. године. Крајем те године ступио је на припрему за Генералштаб, коју је завршио у јануару 1926. године. Неко време је био помоћник начелника Штаба Дунавске дивизије, а затим помоћник па начелник Штаба Краљеве гарде.

Од јуна 1935. године, до априла 1936. Био је војни изасланик у Софији, а затим у Прагу. На том положају затекло га је унапређење у чин пуковника. Године 1937. Пребачен је у Љубљану, најпре за начелика штаба Дравске дивизијске области, па за команданта 39. Пешадијског пука, а онда помоћника начелника штаба. Ту је остао до пролећа 1940. године.

Да бисмо заиста схватили личност и дело српског генерала Драгољуба Михаиловића – Чича Драже, веома је важно да чујемо шта је тих дана имао да каже о српском народу, о Србима, нико други него управо један Немац, један немачки свештеник, који је своју последњу проповед веровали или не, посветио Србима

Пуковник Михаиловић се посебно занимао тактиком пешадије. Написао је обиман извештај и изнео план какве све мере треба предузети за заштиту земље. Особито је истицао значај герилског ратовања.

Други светски рат 1941. године, затекао га је на положају помоћника начелника Штаба Друге армије. Глас о обустави непријатељстава (другим речима о капитулацији), затекао је пуковника Михаиловића код Добоја.

Није нипошто хтео да падне у заробљеништво. Чврсто решен да брани част војске, навикнуте да славом кити своје оружје, пуковник Михаиловић је са неколико десетина официра и војника који су му се успут придружили, прешао из Босне у Србију. У рано јутро, 11. маја 1941, дошао је на Равну Гору,

огранак Суворора, побо заставу и одатле кренуо у борбу за слободу. Тиме је пошао на велики пут, пут који води у историју и незаборав.

7. децембра 1941. Унапређен је у чин генерала.

11. јануара 1942. Постављен је за министра војске, ваздухопловства и морнарице у влади Слободана Јовановића.

27. марта 1942. године, одликован је Карађорђевог звездом с мачевима трећег реда, - за показану и осведочену изванредну храброст у борбама које се воде у нашој окупираној Отаџбини под најтежим ратним околностима.

10. јуна 1942. Постављен је за начелника штаба Врховне команде, а 17. Јуна исте унапређен у чин армијског генерала.

Услед познатог развоја политичких догађаја, 1. јуна 1944. године, образована је влада Ивана Шубашића која је окренула леђа генералу Дражи. Настављајући борбу за слободу, он је био принуђен да напусти Србију и пређе у Босну.

13. марта 1946. Под још нерастветљеним околностима, вероватно због издаје савезника (којима је веровао), пао је комунистима у руке.

Свети Владика Николај, у свом писму 27. марта 1946. Године написаном Черчилу са молбом за помоћ и у одбрану генерала Михаиловића, ухваћеног од стране комуниста и унапред осуђеног на смрт, надао се да ће они "схватити" ко је Тито. Они су то, наравно, знали али их није било брига; уосталом, Черчил је то и цинично потврдио рекавши да он нема намеру да после рата живи у Југославији, па га и не занима да ли је Тито Стаљинов комуниста или није.

Суђење генералу Дражи, као и једном делу његових команданата и најближих сарадника, одржано је у Београду од 10. јуна до 15 јула. Комунисти су га огласили за издајника и осудили на смрт. Смртна казна извршена је у зору 17. јула 1946. године.

Да бисмо заиста схватили личност и дело српског генерала Драгољуба Михаиловића – Чича Драже, веома је важно да чујемо шта је тих дана имао да каже о српском народу, о Србима, нико други него управо један Немац, један немачки свештеник, који је своју последњу проповед веровали или не, посветио Србима и српском народу.

Фридрих Гризендорф, бивши дворски свештеник немачког цара Виљема Другог, пред одлазак у пензију 1945. године, у своме селу у Евенсбургу код Оснабрика опраштајући се од својих парохијана, одржао је ову проповед:

"...Наша отаџбина је изгубила рат. Победили су Енглези, Американци, Руси. Можда су имали бољи материјал, више војске, боље војсковође. Но, то је у ствари изразито материјална победа. Ту победу су однели они. Међутим, има овде међу нама један народ који је од свих победника извојевао једну много лепшу, другу победу. Победу душе, победу срца, победу мира и хришћанске љубави. Тај народ су Срби.

Ми смо их раније само познавали, неко мало, а неко ни толико. Али смо такође добро знали шта смо ми чинили у њиховој отаџбини. Убијали смо на стотине Срба, који су бранили земљу; за једног нашег убијеног војника, који је иначе представљао власт окупатора-на-

силника. Па не само да смо то чинили, већ смо са благонаклоношћу посматрали како тамо на Србе пуцају са свих страна: и Хрвати (усташе) и Италијани, и Арнаути, и Бугари и Мађари. А знали смо да се овде међу нама налази 5.000 Срба који су некада представљали елиту друштва у својој земљи, а сада личе на живе костуре, малаксали и изнемогли од глади. Знали смо да код Срба живи веровање да "ко се не освети – тај се не посвети", и ми смо се заиста плашили освете тих српских мученика.

Бојали смо се да ће они после капитулације наше земље чинити с нама оно што смо ми њима чинили. Живо смо замишљали ту драму и већ смо у машти гледали нашу децу како плове низ канализацију или их пеку у градској пекари. Замишљали смо ту трагедију и видели нашу децу како мртва пливају каналима, или се пеку у градској пекари. Замишљали смо убијање људи, пљачку, силовање, рушење и разарање наших домова. Међутим, како је било?

Кад су пукле заробљеничке жице и када се 5.000 живих српских костура нашло слободно у нашој средини, ти костури су миловали нашу децу поклањајући им бомбоне, мирно разговарали са нама. Срби су, дакле, миловали децу оних који су њихову Отаџбину у црно завиле.

Тек сада разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик.

Сада тек схватамо зашто Бизмаркова последња реч на самртној постељи беше - Србија!

Та победа је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се, могли су извојевати и добити само Срби, одне-

Мане Срдих, Бркљач, Селаковић, Свилар, о. Матић...

говани на њиховом Светосавском духу и јуначким песмама, које је наш Гете толико волео. Ова победа ће вековима живети у душама Немаца, о тој победи и Србима који су је однели, желео сам да посветим своју последњу свештеничку проповед".

Изданак тог и таквог народа био је чича Дража. Чича Дража је управо био оваплоћење свега онога што се сматра најбољим у нашем карактеру, нашој души и савести, у нашој историји.

Дража није био само одличан војсковођа и херој, већ и дубоко побожан човек. Молио се Богу дан и ноћ, постио, причешћивао се и држао крсну славу. Током немачке окупације, тајно је посећивао наше

храмове, и молио свештенике да се моле за њега и за људе који су са њим. И саветовао је друге који су били са њим да то исто чине.

Издавао је наређења својим војницима да воде чист хришћански живот, понављајући им често: „Ми се боримо за Крст часни и слободу златну, као што су наши преци чинили вековима".

Драги делегати, чланови 67. Конгреса Организације српских четника Равна Гора, данас када се сећамо српског генерала Драже, будимо срећни, и Богу благодарни. Радумо се и веселимо се с благодарношћу Свевишњем Господу. Јер, док су код неких других народа у прошлим вековима и ратовима, вође најчешће били крволоци и зло-

чинци какве сунце није видело од постанка света, дотле су вође српског народа, на челу са Чича Дражом, били људи богољубиви, правдољубиви и народољубиви. Имена оних првих на Небу се неће споменути, а у историји света спомињаће се са одвратношћу и проклетством: док ће имена српских војсковођа и јунака, на небу бити златним словима уписана у песми Светих Ратника, а на земљи заувек остати слава и похвала поколења и поколења.

Нека Господ дарује нашем чича Дражи и његовим саборцима, и свим српским мученицима и новомученицима од Косова до данашњег дана рајско насеље и вечни живот у сјају Небеске Србије!

„Дража Михаиловић био је легендарна личност и за време свога живота, но његова мученичка смрт створила је око његовог имена ореол светог ратника. С временом тај ће ореол бивати све светлији, а име Дражино све славније. А који се зову Дражини, нека подражавају Дражу. Бог да му дарује вечни живот у сјају Небеске Србије! Амин, Боже, дај! Слава му!" - Свети Владика Николај Велимировић, 18 јул 1954

„Draža Mihailović was a legendary personality during his lifetime, but his martyrdom in death created around his name the halo of a holy warrior. Over time, this halo will become brighter, and the name Draža will become more and more famous. And they who are called Draža's, let them mimic Draža. God to give him eternal life in the glory of Heavenly Serbia! Amen, God, giveth! Glory to him!" - Saint Bishop Nikolai Velimirovich, July 18, 1954

Дражин Дан / Dražin Dan

**Помен-парастос
генералу Дражи Михаиловићу
у среду, 17. јули 2019. у 10 сати ујутро
манастир Свети Сава - Либертвил, Ил.
Следи даћа код манастира
Нова Грачаница**

**Memorial Service
for General Draža Mihailović
on Wednesday, July 17, 2019 at 10:00 AM
Saint Sava Monastery - Libertyville, IL.
A memorial luncheon will follow
at New Gračanica Monastery**

Аустралија

Извињење четницима

На интервенцију хрватског лобија, полиција је у Мелбурну 25. априла 2019. године први пут спречила представнике Организације српских четника "Равна Гора" да учествују на Анзак маршу. Међутим, када су секретар ОСЧ Милан Ковачевић и портпарол Саво Ковачевић објаснили да је то само хрватска - а иначе и комунистичка - пропаганда, Аустралијанци су се извинили и обећали да се то више неће поновити

Мелбурн, 25. априла 2019: Полиција спречава Србе да учествују на Анзак паради

ПИШЕ: Милослав САМАРЦИЋ

Као гром из ведрога неба, 25. априла одјекнула је вест да је тога дана у Мелбурну забрањено учешће на Анзак паради - аустралијском Дану победе - представницима Организације српских четника "Равна Гора", као и другим присутним Србима. Четници одувек учествују на овој манифе-

стацији, јер Аустралија, као и већина западних држава, признаје и поштује улогу четника генерала Драже Михаиловића у Другом светском рату. Зато се у почетку и проширила вест да је реч о неком процедуралном питању, пошто овај масовни марш има строго прописана правила, која су још и поштена када је дошло до ескалације међународног теро-

ризма. Ово тим пре, што су четници несметано марширали у другим аустралијским градовима, у којима је истовремено одржавана парада.

Међутим, онда су се Хрвати, преко свог портала "Пројект Велебит", огласили и похвалили да је ово њихово дело, односно њихов велики успех. Наиме, Хрватима, пошто су ратовали на страни нациста, није дозвољено учешће на

Анзак маршу. Истовремено, четничке заставе у центрима аустралијских градова сметале су и комунистима, који су безуспешно покушавали да их одатле уклоне.

На поменутом хрватском порталу, поред осталог је писало:

"Годинама смо улагали протесте против њихова судјеловања, о чему је предратни емигрантски 'Хрватски тједник' из Мелбурна детаљно извјештавао сваке године. Протесте је улагала и Југославија и тек је њезином пропашћу тај притисак престао и нигдје у аустралијском тиску нисмо могли наћи спомена да је хрватска дипломатија наставила у име Хрвата Аустралије протестирати против судјеловања четника у мимоходу савезничке војске, сваке године на АНЗАК дану 25. травња."

Хрвати су, пише даље у чланку, покушали да учествују на Анзак маршу пре неколико година, на основу чланства у НАТО пакту, али су протерани "након српског протеста". Потом су променили тактику против четника, дословце користећи сва средства. На крају су убедили неке од надлежних да су четници одговорни ни мање ни више него и за масакр цивила на Новом Зеланду. Тај масакр је почињено неки локални манијак, за кога су Хрвати тврдили да је "инспирисан четништвом". При томе, нису помињали да је тај манијак још више него четничка истицао и обележја других западних армија.

Поменути хрватски портал даље наводи:

"У сурадњи с Пројектом Велебит у домовини, уприличили смо ову акцију солидно и темљито, али

Мелбурн, 25. априла 2019. Представници ОСЧ "Равна Гора" уочи Анзак марша. Сliku ђенерала Драже држи Саво Ковачевић

Безуспешна објашњавања са полицијом, 25. априла 2019.

смо по тек неколико неслужбених сигнала имали индикације да би судјеловање четника у мимоходу могло бити забрањено и све до данас, 25. травња, на АНЗАК Дану нисмо знали хоће ли Аустралија реагирати. Преко аустралског Хрвата Јацка Влашића, које био у саставу аустралских оружаних снага, а који је и сам улагао протесте против четничког судјеловања у мимоходима, добили смо неслужбену обавијест да би четници могли бити забрањени с ветеранског мимохода, али су од њега тражили да с тим не излази у јавност.

Тек данас послје подне, након што су мимоходи завршили сазнајемо да је наше Отворено писмо родило плодом и да су четници по први пута у преко пола стољећа, уз помоћ интервентне полиције протјерани с мимохода.”

Тако су Хрвати славили 25. априла, али - само тог дана. Наиме, секретар Организације српских четника “Равна Гора” за Аустралију, Милан Ковачевић, и портпарол Саво Ковачевић, отишли су код надлежних и ствари су брзо разјашњене. Викторијански огранак Удружења ратних ветерана Аустралије, 6. маја издао је саопштење

у коме се каже:

“Данас, у понедељак, 6. маја 2019. године, Викторијански огранак је одлучио да српски ветерани и њихови потомци могу поносно марширати на дан Анзака 2020. и после тога, на исти начин као што је прва српска подружница РСЛ марширала у Мелбурну од 1980. године.”

У почетку се проширила вест да је реч о неком процедуралном питању, пошто овај масовни марш има строго прописана правила, која су још и поштрена када је дошло до ескалације међународног тероризма. Ово тим пре, што су четници несметано марширали у другим аустралијским градовима, у којима је истовремено одржавана парада

У наставку саопштења прецизно је наведено да се српским ветераном сматра свако ко је:

За Бокa CroPress говори DARKO OREČ
Кментирају
Mate BAŠIĆ i Dinko DEDIĆ iz Melbournea

Сваког 25. травња јавним парадирanjem припадника српских четничких злочиначких постројби из 2. свјетског рата које су се бориле на страни Хитлера i Мусолинија те парадирanjem њихових потомака i идеолошких наслједника углед АНЗАК-а се јавно нарушава на улицама аустралских градова а све је почело 25. травња 1950. у Аделаиду. Водећа аустралска ветеранска удруга RSL (Returned Services League) једина је надлежна i заслужна што им се четници – апологети паравојних професионалних i пронацистичких злочинаца – већ пет i по десетљећа провокативно појављују на АНЗАК парадима. О инциденту који се догодио у Сиднеју, 25. травња 2015. на АНЗАК парад и судионик i организатор Darko Oreč, а коментирају Mate Bašić i Dinko Dedić iz Melbournea.

DARKO OREČ
- Hrvatski branitelji su mojom osobnom inicijativom pozvani na jubilejni 100-i mimohod ANZAC Day-a u Sydneyu. Organizirao sam to preko glavnog ureda - ANZAC Day (RSL) razgovorima i pismenim zamolbama koje sam uputio na ured i njihovog tajnika gospodina Boba Batty. Odobrenje smo dobili od glavnog i odgovornog zaduzenog organizatora gospodina John Haines (Chair - predsjednik) koji je odgovoran za sve pripreme i odobrenja ANZAC mimohoda.

Nasla zamolba je uspjela a gospodin John Haines me je osobno nazvao da potvrdi naše sudjelovanje u ANZAC Day mimohodu te zamolio me da nazovem gospodina Bob Batty i da tražim naš termin, odnosno mjesto gdje ćemo sudjelovati. Gosp. Batty je nama dao broj 465 i zamolio da budemo prisutni na mimohodu do 11 sati jutro te da se prijavimo njihovim redarstvenicima na mjestu a ti isti redarstvenici će biti obaviješteni o našem prisustvu.

Tako je i bilo, i unatoč tome da smo imali samo dva dana za organizirati se, obavili smo zadatak, pripremili Hrvatske vojne oznake i transparent,

na žalost znatan broj branitelja nisu mogli biti prisutni radi kratkog vremena tako da smo nastupili samo nas devetero i jedna gospođa koja je bila naš fotograf.

Kada smo se postigli javio sam se redarstveniku taj čovjek je već bio obaviješten i znao je za našu po nacionalnosti francuzi koji je glavni za francuzi mimohodu.

Gospodin John Haines se pojavio i skupio smo se rukovali zadobio nam je dobrodošlicu i kasete da se vidimo ponovo slijedeće godine a francuzki redarstvenici je ponovo dobio naredbu da nam osigura sve što je potrebno tako da smo po-

Хрватске новине о инциденту из 2015. године

а) Служио или је тренутно у служби одбране Аустралије или њених интереса, или
б) учествовао и борио се са снагама Краљевине Србије у Првом светском рату, или
ц) учествовао и борио се са снагама српских четника у отпору Герилске армије генерала Драгољуба (Драже) Михаиловића против нацистичке Немачке у Другом свет-

ском рату, или
д) учествовао и борио се са савезницима против нацистичке Немачке у Другом свјетском рату у другом својству.
Осим тога, Викторијанска филијала РСЛ дефинише потомка као члана породице српског ветерана.”
Ово саопштење доносимо у целини, у оригиналу, на енглеском језику.

Media Release

1st Serbian RSL Sub-branch members,
Serbian veterans, and
Descendants of Serbian veterans
Dear members, veterans and descendants,
Re:RSL Victorian Branch expresses regret

Extensive discussions between the RSL Victorian Branch and the 1st Serbian RSL Sub-Branch have taken place since ANZAC Day.

On Tuesday, 30 April 2019 the RSL Victorian Branch contacted me to express their regret about the removal of the 1st Serbian RSL Sub-Branch from the 2019 ANZAC Day Order of March. It is now our common desire to put those events behind us.

Today Monday, 6 May 2019 the Victorian Branch formally advised that Serbian veterans and their descendants, can proudly march on Anzac Day 2020 and thereafter, in the same way the 1st Serbian RSL Sub-Branch has marched in Melbourne since 1980.

In an attempt to provide clarity to the broader community, the RSL Victorian Branch defines a Serbian veteran as a person who is Serbian by ethnicity and has:

- a) Served or who currently serves in the defence of Australia or its interests, or
- b) Participated and fought with forces of the Kingdom of Serbia in WWI, or
- c) Participated and fought with forces of the Serbian Chetniks in the resistance Guerrilla Army of General Dragoljub (Draza) Mihailovic against Nazi Germany in WWII, or
- d) Participated and fought with the Allies against Nazi Germany in WWII in another capacity.

In addition, the RSL Victorian Branch defines a descendant as a family member of a Serbian Veteran.

The State Executive shall recommend to the ANZAC Day Commemoration Council (ADCC) that Serbian veterans and descendants will continue to march under the same 1st Serbian RSL Sub-Branch banners, in the same way having marched in previous years since 1980, with descendants of Serbian veterans being encouraged to participate to honour the fallen.

I am hoping the tide of disappointment is now over.

I take this opportunity to thank those who helped resolve this matter and now seek members, veterans, descendants and others wishing to assist the 1st Serbian RSL Sub-branch appeals effort (selling RSL poppies in November 2019 and selling Anzac badges in April 2020) to contact me directly.

Lest We Forget.

Jovan Banjanin, President

1st Serbian RSL Sub-branch of Ex-servicemen & Chetniks in Victoria

P: PO Box 84, Yarraville VIC 3013

M: 0418 441144

E: john.banjanin@gmail.com

Из старих "Српских новина"

Један комунистички документ

Паклено наређење Врховног штаба од 27. децембра 1941. године

Врховна партизанска команда под Стого пов. број 39 издала је свим партизанским командантима и политичким комесарима 27. децембра 1941. године наређење, из кога се јасно види да су против Срба били удружени сви српски нвпријатељи, са циљем да потпуно униште српски народ.

Овај докуменат јасно потврђује циљ „народно-ослободилачке борбе” јамара и лешинара српског народа крвавих и безбожних комуниста, тв исти у потпуности објављујемо за наше читаоце.

Прекаљеним антикомунистичким борцима, храбрим српским четницима, пуним жарког српског родољубља, поноса, осећања части, слободе и правде, верним чуварима традиционалних српских врлина, борцима за слободу српског народа и његове старе светиње Српске светосавске цркве, нека послужи као подстрек да започету борбу наставе до коначне победе, која се све више и више појављује на видик у мраченом болом, патњама и мукама српског народа.

Тај душмански и сатански докуменат гпаци:

„Врховна Партизанска Команда Строго Пов. број 39 од 27.12.41. г.

ПОЛОЖАЈ

Свим партизанским командантима и пол. комесарима на положајима.

Личност Драже Михаиловића и његов оштри дух јасно је увидео право стање ствари и знао је јасно и разговетно да прикаже југословенским народима, а поготово српском, са ким и у ком правцу југословенски партизани воде борбу. Поред овог, његова личност и храброст окупала је око себе свеукупни српски народ и све најбоље борце, због чега морал, поуздање и вера у победу слаби сваког дана код наших борбених јединица, а тим пре што сви резултати наших досада вођених борби са четницима, забележени су код ове команде посве равни нули. Последнице оваквих по нашу ствар поражавајућих неуспеха, без обзира на изнете чињенице односно ауторитета Михаиловића, вођство ове команде у многим правцима може са правом приговорити партизанским командантима и пол. комесарима, а наиме: што се нису до сада стриктно придржавали комунистичке идеологије и да су се у досадашњим војним

и политичким акцијама, као и у правцу пропагандистичкоме у свему показали кукавички и неспособни својих задатака и положаја за које су се за ове дане пуних двадесет година спремали. Тачније речено: са њиховим радом и неспособношћу довели су партизански покрет у неизбежну ситуацију, пружајући тиме четничкој организацији већег потстрека против наших борби и даљег нашег опстанка као организације. Због горе констатованих непобитних факата, ова команда односно њено вођство одређује за у будуће јасно свој став по војној и политичкој линији у следећем:

С тога, а под претњом смртне казне, Наређујем:

1. Да се команданти и пол. комесари, официри, подофицири, каплари и војници свих родова имају безусловно у будуће у свим правцима строго придржавати и покоравати комунистичкој идеологији, спроводећи је у што већем обиму у свим слојевима југословенских народа.

2. Дражу Михаиловића и његове војне и политичке сараднике треба што пре ликвидирати (види наредбу ове Команде од 11. дец. 41. г. под строго пов. број 14).

3. Против окупатора комунистичке јединице не могу се борити, зато што је окупатор исувише јак, што је способан и спреман да уништи једним замахом нашу целокупну организацију, ако то његови интереси буду захтевали. Снаге окупатора су врло јаке и свака наша борба против окупатора унапред је осуђена на пропаст.

4. Такође и са усташама бесмислено би било са наше стране да се води ма каква војна акција с' обзиром на њихово модерно наоружање од стране окупатора, а друго што усташе у овом по нас згодном времену истребљују српски народ који је у огромној већини против нас. Наш задатак није у томе да се организује борба против окупатора и усташа, јер би смо у том случају потпуно ослабили сасвим узалудно за завршну фазу борбе наше за ослобођење када ће нам снага бити најпотребнија. Окупатора има да скрше и отерају из наше земље светски догађаји и Совјетски Савез, наша мајка. Живео СССР! За нас је комунисте најважније у томе: организовати покрет и прикупити снаге против четника. Четници су наш први

непријатељ, против кога треба употребити сва могућа и немогућа средства ради њиховог уништавања, јер на други начин њихов отпор не може се сломити.

5. Да би се код окупатора могао изазвати већи гњев и реакција против српског народа, командантима стављам у дужност да из својих подручја и борбених јединица изабери најпоузданије и најхрабрије другове којим ставити у задатак, да с' времена на време из заседа убијају по једног или више окупаторских војника, како би окупатор на основу тога предузимао ефикасне репресалије против непослушног српског народа и његовог вођства.

6. Да команданти и полит. комесари најхитније предузму на својим територијама са смртним казнама за сва она лица за која би се и најмање стекло уверење да су против наше војне и политичке ствари. За овај задатак потребно је: да команданти благовремено прибаве у што већем броју четничких амблема које ставити на расположење оним друговима који буду одређивани за ова ликвидирања, с' тим да исте употребе, преобуку се у четнике, и упадну у село, похарају га до голе коже, и поубијају угледне домаћине, који су наравно штетни по нашу организацију. Свако у селу мислиће да су то четници и да чине по наређењу њиховог вођства репресалије.

7. Команданти имају безусловно да на својим територијама спрече народу без обзира на вероисповест, посећивање цркава и манастира а њихове свештенике у колико појединци не би ма из којих разлога желели прићи нашој борби, одмах таквог ликвидирати.

8. Команданти ће у највећој дискрецији одаслати своје курире (женске) у градове - курири имају да се јаве нашим повереницима са чијим именима команданти располажу и да од трговаца и имућнијих људи под претњом смртне казне траже према њиховом имовном стању помоћ у финансиским средствима за наш покрет. У колико се поједина лица не би хтела овоме потраживању одазвати, такву особу јавно жигосати као окупаторског сарадника и шпијуна, а у своје време над њим извршити ликвидацију.

9. Да команданти и полит. комесари уложе сва своја знања и силу да што више придобију уз комунистичке јединице што млађе, женског пола, како би могле послужити нашим друговима за природне сексуалне потребе. Ово је потребно у што краћем року учинити, ради подизања морала код наших другова приликом пресудних борби. Оне женске, које би евентуално остале у другом стању треба неопходно ликвидирати, поготово што као такве не би могле издржати наше тако честе отступнице, а не смемо их остављати у позадини, пошто би наш непријатељ такве случајеве добро искористио у пропагандне сврхе против нашег покрета.

10. Команданти на својим територијама употребиће принудну мобилизацију за све оне младиће од 10 - 18 година које задржати до даљег

наређења при командама с' тим да их пол. комесари вежбају са оружјем и једновремено обучавају у правцу Лењинове науке.

11. Да команданти нареде својим органима да од сељака прикупе жита, стоке и по могућству што више одеће и обуће ради снабдевања наших јединица.

12. За све оне другове, за које би се дознало да стварају панику међу друговима било у позадини или пак на фронту, такве треба одмах на лицу места стрељати.

Једновремено објављујем, да је вођство ове команде добило обавештење од стране нашег друга Стаљина о томе:

а) Да наш покрет не може снабдети са убојним оружјем и другим ратним материјалом, пошто га за то спречавају многи политички разлози.

б) Све наше борбе и успеси објављиваће се редовно преко московског радија, ради упознавања светског јавног мњења као и подизања потребног морала и потстрека код наших другова.

в) Да ће друг Стаљин наш покрет и борбе после завршеног рата у свему подржавати на политичком пољу.

г) Чак шта више скреће нам пажњу и једновремено препоручује, да циљ наше борбе и пропаганде искључиво буде конструисан противу организације Михаиловићеве ради потпуног уништавања тог покрета. Ово у толико пре треба учинити, пошто ће југословенска комунистичка партија после окончања рата имати важан задатак као главни центар на Балкану, о чему ће ово вођство благовремено добити за то потребне директиве и упутства директно од стране НКВД-а.

На крају упозоравам све партизанске команданте и полит. комесаре да се безусловно имају у целости по свим изнетим тачкама у овој наредби најстрожије придржавати, т.ј. поступати и покоравати се истој без да у будуће команданти траже ма какво у духу исте објашњење узимајући у обзир губљење за то у времену и да је за даљи опстанак наше организације везана и судбина целокупног Балкана. Потписати ће лично с'времена на време контролисати и уверавати се на лицу места да ли команданти у потпуности поступају по издатим директивама у вези ове наредбе и ако у крајњем случају будем утврдио да заиста поједини команданти ствар саботирају са толеранцијом у корисг Драже Михаиловића и његове организације, за таквог команданта има да уследи искључиво смртна казна.

Ми имамо пречишћен план по коме идемо и од кога не отступамо ни за једну тачку.

Пријем ове наредбе с'позивом на горњи строго пов. број путем сигурних курира потврдити, а команданти по пријему к' знању лично имају да је запале.

Смрт фашизму, слобода народу!

П.З. Врхов. Парт. Команданта Нач. Штаба, ђен. штаб. пук.

А. Јовановић

(округли партизан. печат са нетокраком звездом)

Побједа над фашизмом или над српским народом?

Овај документ, односно чланак из "Српских новина" из октобра 1980. године, послао нам је стари Никола Иванчевић из Белвуда, Илиноис, који у пратећем писму каже:

"Следбеници комунистичке идеологије у Србији у мају мјесецу сваке године прослављају побједу над фашизмом. У вези са тим, желим да кажем, да је време да престану да обмањују српски народ. Ради истине достављам овај комунистички документ, одштампан у "Српским новинама", страна 4, октобра 1980. По свим тачкама овог документа спреман сам да докажем практичне примјене. Питања поставити писмено... (следи адреса). Са обзиром да сам ја у 91-вој години живота, пожурите са питањима."

Никола Иванчевић

Из нове "Политике"

Занемарена историографија

Да процес дебољшевизације Србије ипак одмиче, мада споро, види се и по чланку који је "Политика" објавила, под горњим насловом, 4. маја ове године. У чланку се прецизно наводи како су комунистички "Шпански борци" прво ишли на рад у Немачку, да би се, када је почео устанак 1941, вратили у Југославију да спроводе антисрпску политику. Комуниста чија сећања "Политика" цитира, послат је на планину Динару, са задатком да заустави борбу четника против усташа. Преносимо цели чланак

Сведочанство пуковника ЈНА Дуја Башића, шпанског добровољца и партизанског првоборца, објављено пре више од пола века, подрива догме официјелне историографије о ангажману и доктрини КПЈ после слома Краљевине Југославије

Многи шпански добровољци, истакнути чланови Комунистичке партије Југославије (КПЈ), они који су ратни слом своје земље дочекали у француским логорима, нису се пробијали ка окупираној Југославији већ су, по налогу КПЈ, отпутовали у срце Немачке, на рад у нацистичке војне фабрике.

Ову, за званичну историографију јеретичку а за јавност нестварну причу преносимо из публикације „Сплит 1941“, аутора Боре Леонтића, објављене 1960. године у Београду, у издању „Пролетар“.

У овој књизи одштампано је и неколико сведочења партизанских првоборца па тако и прича Дује Башића, тада пуковника ЈНА (стр. 222-268).

После капитулације Француске, пише пуковник Башић, логорске власти на територији вишијевске Француске, пале су у равнодушност. Годину дана касније, после слома Краљевине Југославије, комунисти су били господари ситуације у логору, спремни за бекство. „Чекали смо само наређење“, каже Башић.

Директива за евакуацију стигла је крајем маја 1941. године. Око 40 комуниста провукло се опрезно, појединачно, испод логорске жице. Са фалсификованим исправама, без проблема прешли су границу између Петенове зоне и подручја под немачком управом.

Из Башићеве приче не може се дознати колико је оваквих група КПЈ послала на рад у Хитлерове фабрике.

Дуја Башић је већ 2. јуна стигао у Париз. Он сведочи да је међу бегунцима владала весела атмосфера: „Хитлерове снаге, скупа са талијанским, мађарским и бугарским, окупирале су и распарчале нашу земљу. Али ми смо се радовали јер смо поново кретали у борбу.“

Међутим, уместо да пођу према распарчаној Југославији, свих четрдесетак „Шпанаца“ пријављује се за рад у Немачкој преко агенције „Арбајтсфронт“. Наш приповедач, Башић, саопштава то без икакве опсервације или трунке чуђења, с обзиром на наводну жељу свих да крену пут Југославије, „у борбу“. Једноставно, каже он, таква је била „инструкција“!

Чудио се једино да су посао добили без икаквих проверавања и уз врло површан лекарски преглед. Из логорске групе која је са Башићем стигла у Париз њих 35 добили су пропуснице на којима је писало радно одредиште: „Лајпциг, фабрика синтетичког бензина“. Остали

"Шпанци" нису одлазили само на рад у Немачку, већ и директно у Југославију. Њих је Гестапо обучавао у логору Грас у Француској, да би их маја 1941. послао у Југославију. На овој слици видимо једну групу тих "Шпанаца", које нацисти поздрављају испруженом руком. Александар Стојановић "Шпанац" из Ниша је први у колони (бркови). Ову и још три фотографије сачувао је један његов друг и сада се налазе у Нишу

су упућени на друге адресе.

Од „Шпанаца“ који су се тад затекли у Немачкој а чија имена помиње Башић, чак њих петорица били су, после, генерали ЈНА са орденом народног хероја, а то су: Коста Нађ, Данило Лекић, Ратко Вујовић Чоче, Воја Тодоровић Лерер и Иван Хариш.

Задатак Дуја Башића био је оживљавање распаднутог сињског партизанског одреда и агитација с циљем да се комунисти инфилтрирају у српске устаничке јединице од којих неке већ месецима бију битке са усташама

Пуковник Башић, такође, ништа не говори о инструкцијама за деловање у оваквој, стратешкој фабрици. Не спомиње могућу обавештајну мисију или планирање саботажа или диверзија.

Овај бизарни гастарбајтерски ангажман, неспорна колаборантска епизода борбених комуниста делује спектакуларно и надреално у светлу општих места званичне историографије у Србији.

Али, нападом Вермахта на СССР стиже нова инструкција, па Башић креће из Немачке у Југославију, четири недеље касније.

Захваљујући организованој мрежи партијских „јавки“ Башић, преко Марибора, Загеба, Мостара и Сплита, долази почетком септембра до последње јавке, у Сињ, а

одатле у село Врдово на Динари.

Задатак Дуја Башића био је оживљавање распаднутог сињског партизанског одреда и агитација с циљем да се комунисти инфилтрирају у српске устаничке јединице од којих неке већ месецима бију битке са усташама. Управо један такав, „брадати“ одред био је у оближњем селу Сајковићу, са босанске стране Динаре, који је, још од јуна (то тврди Башић), водио битке са злогласним ливањским усташама.

Стратешки циљ Башића било је одвраћање Цвијиног одреда од противусташких акција тако што ће га увући у борбу против других српских устаника и Италијана: „Требало је искористити прву прилику да га доведемо у сукоб, најпре с окупатором, а затим с четницима, да се с њима непомирљиво закрви!!!“

Сајковић је био близу Врдова, а Ливно је било под јурисдикцијом ПК КП за Далмацију и Башић креће у своју „прозелитску“ акцију коју описује без задршке.

Он настоји да придобије команданта устаничког одреда, тада већ прослављеног ратника Цвију Орашчића (право име: Цветко Пајчин) на препреден начин: „Тра-

жили смо прилику да у његов одред опрезно убацимо наше људе и стално тактизирали да га што више вежемо за себе.“

Затим успешно наговара Орашчића да му се придружи („у циљу обезбеђења, као и због пропагандних разлога“) у пљачки хране из српског манастира Драговића. Башићев салдо те отимачине гласи: „Добили смо око две тоне кукуруза, сто килограма меда, три јунице, четири телета, нешто сланине, масти, шунке и сира!“

Стратешки циљ Башића било је одвраћање Цвијиног одреда од противусташких акција тако што ће га увући у борбу против других српских устаника и Италијана: „Требало је искористити прву прилику да га доведемо у сукоб, најпре с окупатором, а затим с четницима, да се с њима непомирљиво закрви!!!“

Сињски одред бројио је на крају 1941. године 36 бораца и, према причи Дуја Башића, није имао ни један једини борбени окршај те, устаничке године, ако се изузме једно случајно пушкарање са двојицом сињских усташких жандара.

(„Политика“, Београд, 4. мај 2019)

Документа

Немци о Дражиној популарности

Насупрот ономе што је тврдила историографија социјалистичке Југославије - да су комунисти позвали народ на устанак и да их је народ масовно подржао - од почетка до краја најпопуларнији је био генерал Дража Михаиловић. То потврђује и низ немачких докумената, који објављујемо у овом чланку

Почетком новембра 1941. немачка Команда Србије даје овакве карактеристике устаника: „Михаиловићев покрет: Становништво подржава Михаиловићеве четнике у сваком погледу. Уопште народ у устаницима (комитама) види народне јунаке. Четници Драже Михаиловића налазе свуда подршку, док комунистичке банде стоје у супротности са становништвом. Комунистички покрет: Банде се састоје великим делом од сеоског олоша и робијаша.“ (Зборник докумената и података о НОР-у, том 12, књига 1, стр. 566.)

Извештај генерала Бадера од 20. маја 1942. године о крају операције Трио у Босни:

„У очишћеном делу немачког посадног подручја, предузете мере за смирење земље показују свој досадашњи успешан напредак. Из поређења стања пре почетка операције са садашњим стањем, јасно се види да су досадашње мере

за смирење земље биле успешне. Ипак, не сме да се сумња да овај мир неће бити нарушен већим спољним или унутрашњим поводом. На пример, новим устанком Срба под Дражом Михаиловићем, погоршањем положаја Осовине или новим усташким зверствима над Србима.“ (Зборник докумената и података о НОР-у, том 12, књига 2, стр. 434-435.)

„У разговорима које је заповедник немачких оружаних снага Југоистока имао у Београду (28-VIII 1942) са начелником штаба и начелником Обавештајног одељења немачке команде Србије, генералу Леру је речено да су "сва српска срца" за Михаиловића и да се "само по цени губитка популарности" неко њему може супроставити.“ (Др Иван Авакумовић, Михаиловић према немачким документима, стр. 67, према NAW, T-501-248-000554.)

Десетодневни извештај немачке Команде Србије команди Југои-

Дража са народом, у Драгачеву почетком 1944. године.

Не постоји ни једна Титова слика са народом (из рата)

стока, од 31. августа 1942. године:

„Покрет Драже Михаиловића, пропагандно наглашујући верност краљу, обухвата највећи део српског народа.“ (Зборник докумената и података о НОР-у, том 12, књига 2, стр. 695-696.)

Реферат пуковника Рајнхарда Гелена од 9. фебруара 1943. године о четницима:

„Следбеници Д. М. долазе из свих класа становништва и тренутно представљају око 80% српског народа. Надајући се ослобођењу од „страног јарма“ и бољем новом поретку и новој економској и социјалној равнотежи (односима), њихов број стално расте... Јануара 1942. Југословенска влада у изгнанству је поставила Дражу Михаиловића за Начелника Генералштаба и у исто време га је поставила за 'Главномандујућег Југословенске Отаџбинске Војске'; кратко време касније је постављен за Министра војног. На основу његове потпуно неспорне позиције као војног вође, велика већина Срба такође у њему види надалазећег политичког вођу нове Југославије...“

„Сварањем покрета Д. М., створена је организација која се заснива на фанатичној вољи сваког појединца. Може да достигне, као револуционарни покрет, значајну политичку и војну важност у критичним ситуацијама на Балкану. Одлично борбено познавање земље и позитивно расположење већине српског становништва фаворизују покрет.“ (Trials of War Criminals before the Nuernberg Military Tribunals, vol. XI, Washington, D.C. : U.S. Government Printing Office, 1950, p. 1016, 1020.)

Месечни извештај командујућег генерала и команданта у Србији од 19. августа 1943. године, команданту Југоистока:

„У случају искрцавања Англо-Американаца треба сигурно рачунати са избијањем устанка у Србији. Њиме ће руководити Д. М. и биће потпомогнут од претежног дела становништва укљ. и од већине чиновништва и онда неће бити могуће да се спречи да понегде на најважнијим објектима и саобраћајним путевима дође до успешних саботажа.“ (Зборник докумената и података о НОР-у, том 12, књига 3, стр. 510.)

Месечни извештај Оперативног одељења 2. оклопне армије команданту Југоистока од 22. септембра 1943. године:

„Треба сачекати на успех подршке Недићу (посета фиреру). Вероватно ће њега подржати само интелектуални кругови, док већина народа види, као и раније, свог правог вођу у Дражи Михаиловићу.“ (Исто, стр. 573.)

Извештај мајора Гестапоа Карла Крауса, од 10. јануара 1944. године:

„Михаиловићева организација данас је један стварни фактор о одлучивању судбине српског народа. Није важно шта се мисли у Београду, већ је важно шта се мисли у унутрашњости, у најширим народним слојевима, и да не постоји ни једна кућа која није изгубила неког рођака у борби за идеју Михаиловићеве организације. То је један покрет који има сву стварну народну снагу и ако Немци желе мир морају узети у обзир ове чињенице. Недић не представља ништа, а љотићевци представљају снагу све дотле док их Немци подржавају.“

(А. Стаматовић, Истина о четницима, стр. 183.)

Дражин Дан – Хамилтон

Организација српских четника РАВНА ГОРА

Вас позива на

ДРАЖИН ДАН

Недеља 14. јула 2019.

У 1:00 сат полагање венаца испред споменика и парастос Вожду Трећег српског устанка ђенералу Дражи Михаиловићу, војводама, официрима и српским војницима, свима Србима и Српкињама од Косова до данас.

Потом следи откривање спомен клупе Жарку и Босиљки Вучинић.

У 2:00 сати заједнички ручак. Поздравне говоре одржаће председник Месног одбора Хамилтон Ненад Чудић са гостима из црквених и националних организација.

Позивамо све Србе и Српкиње да дођу у што већем броју, да би на парастосу одали дужну пошту свима палима

ЗА КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ.

За додатне информације посетите нашу Фејсбук страницу

CANADIAN ORGANIZATION OF SERBIAN CHETNIKS

СРПСКИ ЦЕНТАР СВ. ТРОЈИЦА
2545 GUYATT RD. BINBROOK

Нова књига

Четници против Немаца и усташа

У издању "Погледа" из Крагујевца, управо је изашла из штампе књига Милослава Самарцића "Борбе четника против Немаца и усташа 1941-1945"

ПИШЕ: Драган КРСМАНОВИЋ

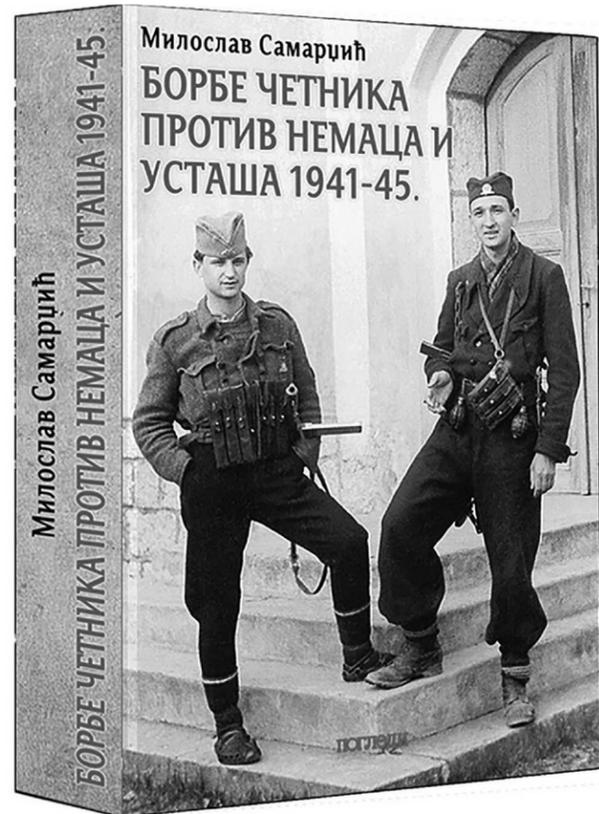
Да није било пропагандног рата и медијске сатанизације српског народа, која је пратила оружане сукобе на просторима бивше СФРЈ, многи би и данас веровали да је све оно што пише у комунистичкој историографији истина и да је црно-бела слика у којој је улога негативаца додељена припадницима Југословенске војске у Отаџбини (четницима), макар у основним контурама, истинита. Болно буђење из успаваности било је суочавање са чињеницом да они који имају монопол над информацијама могу по властитом нахођењу обликовати прошлост и из ње црпети легитимитет за будуће акције.

Књига „Борбе четника против Немаца и усташа 1941-1945“ је веома значајан напор да се раскине са комунистичким мантрама попут оне да су јединице под командом генерала Михаиловића и српски народ у целини били неактивни те да се нису борили против окупатора и фашистичке творевине НДХ већ чекали да их неко други ослободи. Након што је својим ранијим радовима аутор учинио потпуно

неутемељеном „теорију“ о савезничком генералу Михаиловићу са окупатором, сада је низом јасних и недвосмислено документованих чињеница, на научно верификован начин, раскринкао и ову алтернативну теорију о „неактивности“.

За разлику од покрета под комунистичком контролом чији је основни циљ било насилно преузимање власти и који је избегавао свако сукобљавање са окупатором, Југословенска војска у Отаџбини (четници) је деловала у два правца. Први на заштити српског народа од геноцида у чему је водила борбу од првог дана окупације, користећи сва средства, све методе и ратна лукавства. Други, као регуларна војска Краљевине Југославије која је део јединственог савезничког фронта, која је координирала акције са савезничким командама и у оквиру чега је предузимала опсежне офанзивне акције – у свакој ратној години по једну, које су по свом обиму и ефектима превазилазиле све акције покрета отпора на европском тлу.

Због своје документарности али и јасног и неоптерећеног стила ова књига је основно штиво, не у ревизији већ у враћању историографије

на колосек научности и историјске истине.

Књига је већег формата (Б-5), има 548 страница, а тврдње су поткрепљене са 1.300 фуснота, у којима се аутор позива на документа из Војног архива у Београду,

Бундес архива у Фрајбургу, Националног архива у Вашингтону, итд.

(Драган Крсмановић је пуковник авијације у пензији, магистар архивистике, бивши начелник Војног архива у Београду)

Нови филм

"Генерал Дража" пуни биоскопе

Најбоља посећеност забележена је у Ужицу, 25. маја 2019, када су скоро све карте распродате, у биоскопу "Арт" у центру града који има 170 седишта

Документарни филм "Генерал Дража Михаиловић", у продукцији предузећа за кинематографију "Погледи" д.о.о. из Крагујевца и копродукцији ОСЧ "Равна Гора" из Чикага, до сада је приказан у Петровцу на Млави, Шапцу, Ариљу, Ужицу (два пута), Требињу (два пута), Невесињу, Билећи и Добруну. Очекују се пројекције у Ваљеву (заказана је за 13. јун), као и у Лазаревцу и Бајиној Башти (такође половином јуна) и у Бањалуци, у банским дворима, за Дражин-дан. највероватније увече

16. јула

У емиграцији, филм је приказан у биоскопу у Аделејду, Аустралија, затим у Дому "Генерал Дража Михаиловић" у истом граду и у великој црквеној сали на Бартону у Хамилтону, Канада. У Аустралији и Канади приказиване су енглеске верзије филма (енглеска наратива и графика, са титловима где саговорници говоре на српском). Енглеска верзија биће приказана и за Дражин-дан у Дому епископа Николаја у Лондону, а очекује се и приказивање у Монтреалу, у организацији

"Српског братства".

Најбоља посећеност била је у биоскопу "Арт" у Ужицу, 25. маја 2019, када су скоро све карте распродате. Биоскопу "Арт" има 170 седишта. Добра посећеност у Ужицу била је и 26. маја.

Публика је на свим пројекција-

ма била задовољна виђеним и на крају се скоро сваки пут чуо аплауз. Комунисти, којих је такође било у публици, изненађени су што филм није сниман попут њихових (да се вређају противници) и што се они веома мало помињу.

Биоскоп "Арт" у Ужицу, уочи пројекције 25. маја 2019.

Добитници главних награда. У средини: Милослав Самарцић

Главна награда за сценарио филму "Генерал Дража Михаиловић"

Документарни филм "Генерал Дража Михаиловић" у продукцији "Погледа" из Крагујевца и копродукцији ОСЧ "Равна Гора" из Чикага, добио је главну награду за сценарио, на међународном фестивалу документарног филма "Златна буклија" у Великој Плани. Сценариста филма је Милослав Самарцић.

На фестивал је ове године било пријављено преко 300 филмова из 11 држава. Председник жирија био је Никола Лоренцин, познат нашој јавности поред осталог и по режији документарне ТВ серије "Равногорска читанка". Награде су уручене 10. маја 2019. у Великој Плани.

Стара емиграција: Прича о ресторану "Српска круна" у Вашингтону

Џон Кенеди на ћевапима

Долазио је крем емиграције, укључујући и краља, али и тадашњи сенатор Масачусетса, са женом Жаклином

ПИШЕ: Андреја КОМНЕНОВИЋ

Предратни официри и прекаљени ратници Другог светског рата у окупираној Краљевини Југославији радили су најразличитије послове као политички емигранти на западу. Неки су задржавали своје официрске чинове и напредовали по разним светским армијама, од француске Легије странаца, преко Пентагона, до Колумбије и Венецуеле, а други су мењали своје каријере и започинjali различите приватне послове.

Један од њих је био мајор Војислав Пантелић, који се сели у престоницу Сједињених Држава, у Вашингтон, и тамо отвара један од најбољих ресторана француске кухиње. Тако настаје чувени вашингтонски ресторан "Српска Круна" (Serbian Crown) у који мајор Војислав Пантелић, познатији као "чика Воја", доводи кулинарске мајсторе из Париза, а запошљава као келнере махом младе Србе, студенте и друге који спас од комунистичког режима проналазе у Вашингтону.

Због велике потражње за врхунским ресторанима француске кухиње међу вашингтонском елитом, ресторан је пословао изузетно успешно. Налазио се на Висконсин авенији, једној од централних вашингтонских улица, док није било особе која је том граду нешто значила, а да није навраћала код чика Воје. У његовом ресторану није могло да се ради без познавања француског језика, што тада младим Србима који су долазили најчешће није био проблем, јер се у краљевини интензивно учио француски у школском систему. Осим јела попут *soupe à l'oignon* или *tournedosrossini* код чика Воје у Српској Круни могли су увек да се поруче гибаница и ћевапчићи.

Његов ресторан је посебно био популаран међу вашингтонским дипломатским кором, док је једино дипломатском особљу из амбасаде комунистичке Југославије било најстроже забрањено да у њега одлазе. Неке од икона америчке политике били су редовни гости код

чика Воје. На пример, млади сенатор из Масачусетса, Џон Кенеди, често је долазио са супругом Жаклином, пре него што је постао председник. Они су живели у непосредној близини Српске Круне, у елитном вашингтонском крају Џорџтаун. Ту су била и друга велика имена америчке политике, попут сенатора из Аризоне Берија Голдвотера.

Но, најдражи редовни гости код чика Воје у Српској Круни били су југословенски краљевски официри и они амерички официри који су прошли кроз разне мисије код генерала Михаиловића, од мисије "Халијард" до мисије "Ренцер". Ту су од америчких Срба официра редовно долазили људи попут Ђорђа Мусулина, Николе Лалића, Ђорђа Вујиновића, па до многих других америчких Срба официра који су током рата радили заједно са њима, међутим, не дочекавши спуштање у Дражин штаб, попут Николе Драгаша.

Редовни гости Српске Круне били су и некадашњи амбасадори Краљевине Југославије др Константин Фотић и др Милан Гавриловић и некадашњи шеф војног кабинета Слободана Јовановића и војни аташе Краљевине Југославије у Вашингтону пуковник Живан Кнежевић. Живан Кнежевић је познат по водећој улози у војном удару од 27. марта 1941, док је он једини Србин који је уз свог команданта генерала Михаиловића од америчког председника Харија Трумана добио орден "Легија заслуга", што је најзначајније признање које Американци додељују неком странцу.

Ту су долазили и многи други бивши југословенски официри и дипломате и други виђенији Срби у САД. Код чика Воје је навраћао чак и некадашњи хрватски политичар чешког порекла, председник Хрватске сељачке странке и потпредседник владе Краљевине Југославије Владко Мачек, који је у Вашингтон емигрирао по доласку комуниста на власт. Коначно, кад год би боравио у главном граду САД, у коме је

живела његова блиска пријатељица и чувена светска колекционарка уметности Марџори Мериветер Пост, код чика Воје је навраћао и сам краљ Петар.

Ресторан је посебно био популаран међу вашингтонским дипломатским кором, док је једино дипломатском особљу из амбасаде комунистичке Југославије било најстроже забрањено да у њега одлазе

Много прича и анегдота из чика Војиного ресторана испричао ми је пријатељ и диван човек Предраг Пајић, који је иначе невероватан сведок живота и изазова српске (и руске) емиграције након Другог светског рата. Предраг Пајић је сада пензионер у озбиљним годинама, а био је дугогодишњи шеф европског и славистичког одељења највеће библиотеке на свету - Конгресне библиотеке у Вашингтону. Најбољи пријатељ и колега био му је још један Београђанин, Александар Александрович Соловјев, син чувеног др Александра Василевича Соловјева, руског емигранта и предратног професора Правног факултета у Београду, познатог по својим делима из историје српског права и хералдике.

Живот Предрага Пајића је једна посебна и врло узбудљива прича, а оно што је важно за Српску Круну

јесте да се он преко Минхена и Париза преселио у Вашингтон на постдипломске студије на Америчком универзитету, где се заинтересовао за политичке науке и међународне односе. Претходно је завршио теологију на чувеном руском Институту Св. Сергија у Паризу, где му је професор био и Свети Јован Максимович, кога је одлично познавао и коме је у служби често помагао. Током постдипломских студија, Предраг Пајић ради и у Српској Круни, где се посебно зближава са мајором Војиславом Пантелићем, или како га је он једноставно звао, "чика Војом".

Српска Круна наставља да живи свој узбудљиви престонички живот, но на онај свет полако испраћа и њеног власника и њене редовне госте. По одласку мајора Војислава Пантелића, његов ресторан неколико пута мења власнике да би се 1970-их година преселио на нову локацију у елитно вашингтонско предграђе Грејт Фолс, Вирџинија. Српска Круна као својеврсна вашингтонска институција никада није променила свој назив, српски идентитет, француску кухињу, разна егзотична јела, ћевапчиће и гибаницу.

Нажалост, Српска Круна више не постоји, но она није могла да оде у историју а да није у питању неки јединствени феномен. Наиме, пала је као жртва Гугл завере. Њен последњи власник, Рене Бертања, је 2012. године тужио Гугл пред федералним судом наводећи у својој тужби да је Гугл одговоран јер је неко, вероватно нелојална конкуренција, на вебсајту "Гуглплејсис" мењао информације везане за Српску Круну, те је на пример писало како је ресторан затворен викендом, када иначе долази највише гостију, или су мењани други важни подаци. На овом Гугловом сајту, сваки корисник је могао да додаје или брише податке о ресторанима и да коментарише њихову услугу. Власник Српске Круне очигледно није био довољно вичан модерним технологијама да би спречио игарије по Гуглу које су му проузроковале огроман пад промета. То је могао да учини простим увидом у то како се котира његов ресторан по различитим сајтовима и убацивањем валидних података, но док је схватио о чему се ради, морао је да затвори свој ресторан.

У ресторанском бизнису, баш као у животу, треба веровати у васкрсење Српске Круне.

Војислав Пантелић на једном предратном снимку

In memoriam

Stevo Barach (1939-2019)

From the very first days of the Serbian Orthodox Church division in 1963, as a founding member, Stevo played an active role in giving birth to our parish

Having lived his whole life around the church and having served our church-school community from the very first day and continuously for 55 years, I believe there is nothing Stevo Barach would like better than to see all of you here together tonight.

All of you knew Stevo very well and most likely know everything I'm about to say. He was a good man, a great husband, a loving father, a warm grandfather and great grandfather and wonderful friend to all. He was one of those rare human beings who had a profound impact on everyone he came in contact with.

He came from humble beginnings, the only child of Maco and Mila Barach. He was born in Srpska Lika on March 20, 1939. Due to the war, his father Maco left his homeland. In 1950, Stevo and his mother Mila joined Maco in So. Chicago.

His parents taught him that his Serbian Orthodox faith and his Serbian people were first in life. They taught him to work hard and to dream big.

In 1957, he joined the United States Army and served his country proudly. After his service, he went on to complete his college education. Stevo was smart. You could have a serious and inspiring conversation with him about religion, history, science. He'd talk about whatever he'd been reading with anyone and everyone and it was always captivating and inspiring. His intelligence was boundless.

In November 1963, he married the love of his life, Mara Vezmar. They were blessed with 4 children -Desanka, Mike, Nada, and Vera.

Stevo's entire life revolved around our St. Simeon Mirotchivi church. From the very first days of the Serbian Orthodox Church division in 1963, as a founding member, Stevo played an active role in giving birth to our parish alongside the men of our church-whose lives were forever altered by the political changes in their homeland of Yugoslavia, where a Communist government took over in the wake of World War II.

In his greetings in our 35th Anniversary book Stevo stated: "Out of the ashes of irreconcilable differences with our Serbian brothers, our parish was born 35 years ago. Its primary goal was and still is to perpetuate the teaching of our Savior, Jesus Christ, as it was given to us by the first Serbian Orthodox Archbishop, St. Sava."

He goes on . . . "Most notably, we severed all but the spiritual ties with the Mother Church in Belgrade for as long as it was under the control of the hostile Communist regime in our Serbian homeland. For the past 35 years, with the help of Almighty God and the firm determination of our members, we have remained faithfully true to our commitment and have prospered beyond all expectations."

From the very first day, Stevo held a position on the church board every year in some capacity at first as English Secretary and then as Vice President. In 1977, Stevo became President and led our church-school congregation for the next 10 years until 1986. He went on to become Vice President for the next few years and in 1992 became President once again for more years.

He loved our church and all of the families within it. To him, our church was so much more than bricks and mortar. It was a church full of the love of God, the love of family, and the love of our Serbian Orthodox community.

He spent time with people and people always wanted to be with him. As president, he took risks, because he believed they were worth it. He set goals for our church and made sure they were achieved. The beautiful brick fence that surrounds our church property today is there because of Stevo's vision.

He was never afraid to dream big when it came to our church. In addition, he nurtured and encouraged people to step up and contribute their time and talents to our church for the future. He empowered others by giving them opportunities to lead and spent many hours coaching them in leadership. His work around our church included more than being on the church board.

Stevo was a founding member of our Jovan Jovanovich Zmaj Choir and continued as an active member until his illness prevented him. In early 1965, Bishop Iriney held an organizational meeting of church choirs in Shadeland, Pennsylvania. In September 1965, the First Convention of the Serbian Orthodox Choral Association - SOCA was held at St. Sava Monastery in Libertyville. Stevo participated in this historic meeting as a representative of our choir. From that time on, our Jovan Jovanovich Zmaj Choir grew in number and continues its work today.

In May 1967, under Stevo's leadership, our choir hosted the 3rd Annual SOCA festival and welcomed 10 choirs to the concert and upwards of 1000 people to the social events of that weekend. Milenko Vuckovic, SOCA President in 1967, addressed the concert crowd: "Your choir and congregation were chosen to host this event because you are young, full of life, and willing to give of yourselves for the task of preserving Orthodoxy and Serbianism. Your unselfish sacrifice and hard, dedicated work will keep you endeared in the hearts of the future members and officers of the Serbian Orthodox Choral Association."

Over the years, the members of the choir grew into a warm and loving family. Our long-lasting choir relationship with each other has kept us together for years as one big, musical family. Our choir attended many

SOCA festivals and became well known for its strong repertoire of Chetnik songs.

Stevo Barach was the lead Bass voice in our choir and brought the house down at every SOCA concert with his powerful voice and heartfelt, stirring renditions of his "Planino Moja" solo or the famous Russian solo Kudijar. If we say that every choir had a recognizable, beautiful voice, then Stevo Barach's bass voice was ours. In addition, Stevo spent many years directing our choir on Sundays in church.

Stevo loved all kinds of Serbian music - both formal and informal. You could always find him at the bar singing his heart out with the local tambura orchestra.

Traveling with our choir has filled our hearts with the fondest of memories - especially during the early years. Trips throughout the United States, Canada, and to as far as California created lifetime bonds.

In the end, when Stevo suffered his stroke, he was unable to speak. But when he came up to the choir loft on Sundays, miraculously, he was able to sing! God blessed him with a voice that was not meant to be silenced.

Stevo was a founding member of the Gavriilo Princip Folklore Group and was on their first auditing board. He loved the group, supported it throughout the years, and believed in its worth. Hundreds and hundreds of children have passed through the folklore group and as a result, have fond memories of our church.

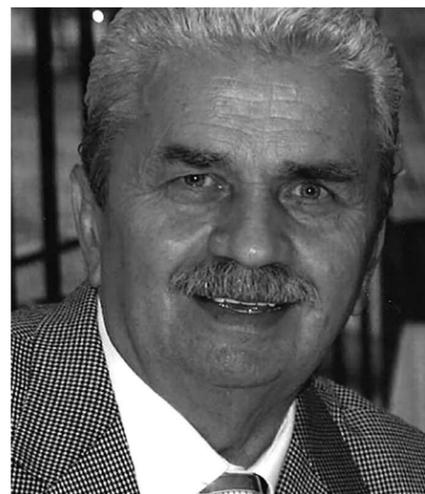
In 2001, when the folklore group took an unprecedented, first-ever trip to post-communist Serbia, Stevo and his board approved to send \$50,000 from our church treasury to be distributed to orphanages and senior homes. This huge humanitarian effort from St. Simeon Mirotchivi church strengthened the love we have always had for our Serbian people.

Stevo also loved and supported our Sunday School. His favorite day of the year was always Sv. Sava. He loved watching all of the children perform. Today, his grandchildren and great-grandchildren continue the tradition of performing on the stage for Sv. Sava, much to his delight.

Stevo loved our Kolo Srpskih Sestara. There isn't anything he wouldn't do for the KSS. When they asked, he gave it to them. He always let everyone know that the KSS was the cornerstone of the church congregation and appreciated and loved the support they provided to our church throughout the years.

Stevo was very involved at the Diocesan level and held many prominent positions throughout the years at the Diocese. Along with Mika Djuric from Detroit, Stevo and his Kum Joe Sever from Gary, Indiana founded "Youth Days."

For one weekend during the summer, Youth Days brought all the Midwest youth together for friendly baseball and basketball tournaments in Libertyville. Our rivalries with the Gary and East Chicago teams were famous. Today, the competitive spirit of our past keeps us together as dear friends - binding us for life. Take a look around the room and see all of our friends and relatives from Gary and other church communities. It's a

testament to his legacy.

In 1977, Metropolitan Iriney, bishop and head of the Free Serbian Orthodox Church, was forced to find a new home. Because of conflicts with the communist-dominated mother church in Belgrade, the bishop and his followers left St. Sava Serbian Orthodox Monastery in Libertyville and built their own complex in the Village of Third Lake. Metropolitan Iriney summoned the support of all parishes for this monumental project. Our church president, Stevo, was one of the first presidents to step up and pledged the full commitment from his church and its resources. St. Simeon freely donated huge sums of money, food, sweat, muscle, and steel beams from Gremp Steel to see this monastery to its completion.

Stevo was a huge supporter of all political and national organizations including the Chetniks, Srpska Narodna Odbrana, and Klub Karageorge. He gave his all to them while supporting them in their endeavors.

Stevo Barach was known throughout our country as the leader of a forward-thinking congregation that was committed to proceeding cautiously when the collapse of Communism put our Free Diocese in a position to decide how to proceed with embracing unity with the Mother Church in Serbia. Stevo stated the need for proceeding slowly with a great amount of caution. His prayer was that God would grant us wisdom to choose the right path as we come together in this historical time.

Stevo Barach's love for his church continued past the time of his illness. He attended church until he was no longer able. His love and devotion to our church, however, continued until the very last days of his life. Stevo always believed that our congregation is a family; that we are all brothers and sisters; that St. Simeon Mirotchivi is our home. He loved that we shared with each other good times and bad; that we shared each other's joys and sorrows; that together we have laughed and cried; together we have prayed to God; and together we have ensured the future of our church and our Serbian people in America.

Dear Stevo, The Lord has determined that it is time for you to leave us. Thank you for your life of service to our church. Your example of faithfulness to God and our Serbian people will never be forgotten. We will cherish every memory of you and miss you greatly. We thank you for leaving us with a legacy of love for your Serbian people and your Serbian Orthodox church. Vječnaja pamjat.

Jovo Balach, U.K.

Саучешће породици Пантић

Моје искрено саучешће супрузи Пере Пантића Милој, сину Јовици и његовој породици, унуку Павлу и његовој породици и осталим унуцима и прауницима, чија имена не знам, а исто тако осталој Периној родбини, пријатељима и кумовима.

Искрено саучешће целој Периној породици упућује и Мићо Милан Станојевић из места Богатић, Србија."

Перица П. Совиљ

From Srpska Krajina to America (6)

The change of law through President Clinton

They let me go to the front, thinking I worked for the President. I pushed my way all through the front row, where the President was supposed to come out.

By Miloš ŠUPICA

One day I was sitting at home with my wife Barbara, who told me that Bill Clinton, the President, was coming to deliver a speech at the military base in Sacramento. She suggested I should approach him and ask him to allow Serbian casualties of war to get medical treatment in the USA.

"That's impossible. He won't do anything for me," I replied to her.

Then Barbara told me: "He wears trousers just like you do. A cat can look a king in the eye. Try it."

So I decided to do it, but I had printed out a couple of thousands of leaflets beforehand, mostly about the death of Serbs in Jasenovac. I managed to mingle among the people in the military base. There were over ten thousand of them. Having realized where Clinton would give his speech from, I started giving away the leaflets. Everyone was trying to be as close to the stage as possible, and no one wanted to allow others to come in front of them. I noticed that everyone had a pin at the front of their jacket. I put two on mine.

They might see me as a patriot, a greater one than them, I thought then.

As I progressed through the crowd, I kept saying: "Excuse me, excuse me." They let me go to the front, thinking I worked for the President. I pushed my way all through the front row, where the President was supposed to come out.

The entire space was surrounded by rope behind which there was a path for the President's bodyguards. The people were tightly packed there – you could not make your way through them. I noticed a man walking up and down, making sure that no one crossed over to the other side of the rope, where generals and other officers, Californian Governor, and all the political figures were. I kindly asked him to let me give the leaflets to the people in the closed-off space, and I told him they were for President's sake, praying to God he would not even glance at them - if he had noticed they were about Jasenovac, he would have thrown me out in no time. He said: "Fine, but you must not cross over to the other side." I started giving out leaflets to the people in front of me. Once he turned his back to me, I slid underneath the rope and entered the forbidden space. I noticed an officer with three stars on his uniform among them. I never knew much about military ranks, but I was pretty sure he was a general. I spoke to him:

"Mr. General, do you know which side of the stage will the President descend by, left or right?"

"Here, on the right," he said.

"How could I come closer to that place?"

"How did you even get here?" he was surprised.

I showed him a leaflet and said:

"Like this, see. I was giving away these leaflets."

He took one and started reading it. Then he asked me:

Father Ian MacKinnon from Holy Cross American Orthodox Church in Sacramento, with Dušan Vasić and Aleksandar Mijajlović

"Are you a Serb?"

"I am," I replied proudly.

"You Serbs are fighting for justice. I congratulate your people on that." These words of an American general shocked me. "You reached so far, now just continue so to approach the President."

Naturally, I listened to his advice. Everybody on the other side of the rope had pins signifying they could be there and they were to the right of the flag pin. I did not have one of these, of course.

"You Serbs are fighting for justice. I congratulate your people on that." These words of an American general shocked me. "You reached so far, now just continue so to approach the President"

I thought: God, don't let them notice me, they'll throw me out. Then I put one of my flag pins askew and it looked as if it had by chance covered the other pin so they would not notice I did not have one. That is how I reached the very place where Clinton was to get off the stage after the speech. I was the third person to greet him. As he was shaking hands with me, I apologized and said:

"Mr. President, I want to make a complaint about your state administration. I managed to get three hospitals and twenty-nine doctors to treat people from former Yugoslavia for free. Your administration has a rule that only Serbs cannot be brought over for treatment, and Yugoslavian people of other nationalities can."

He started to explain that that was not true saying: "Serbs can come for treatment in the USA."

"No, you are wrong," I said. "The truth is, they can come for treatment, but they have to wait three to five years for a quota, as if they were trying to emigrate. And that applies only to Serbs."

I had a list of hospitals, doctors and casualties with me, and I showed it to him.

"See, I'm working through IOM's network and this confirms that Serbs can't come over here for treatment."

In the meantime, various press gathered around to see who the President was talking to and find out what was going on. At one point I felt he was about to move on, and I still had not achieved my goal. I instantly spoke to him:

"Mr. President, I am here to get help from you. I know you can do this, only if you want to."

The press were even closer now, wanting to hear what I wanted from the President.

"Where are you from?" Clinton asked.

"From Yugoslavia, the Republic of Srpska." I told him again that I was there so he would do something to change the policy towards Serbian people. I also made a point by repeating that he could do it. Suddenly he started using words such as all right, okay, I'll see what I can do. That seemed like an evasion to me, so I beat him to it.

"Okay, if you promise, I know you will do it," I told him.

He was not in any position to say no, especially in front of the press, but I warned him that if he promised and then failed to follow through, I would go to Washington, nail myself to the cross, give away thousands of leaflets and start a hunger strike. At that he said:

"You wouldn't do that."

I responded: "Yes, Mr. President. I would do it."

He suddenly looked up and around. Lifting his hand, he waved someone over. A short middle-aged woman approached and he got her introduced to me. Her name was Kristie Kenney, who was in charge of the West Wing of the White House at that time.

"She will do everything for your case. Just give her all the information," he said.

All of this found its way into the media. When I went to church that Sunday, everyone asked me how I did it and wanted to get his or her business card.

I sent all the information to Kristie and in about a month I got a response from the White House in which they thanked me for pointing out the issue with Serbs being unable to come over. After that, the law was changed. That enabled me to bring over eight casualties in August 1994. Four of them were accommodated in my home, and the rest of them were with other Serbian families. Even though we had an empty flat with the church, father D. M. was against taking the casualties into the place. He claimed that that was a great responsibility. That came as a surprise for me, and an insult to those who fought for the Serbian people, faith and the good of the nation.

So I contacted American Orthodox Church in Sacramento on account of the other group, namely Father Ian MacKinnon and his wife Nina, who was Russian by origin. They would pray in a somewhat large house since they still did not have a church built and in their meeting they decided to empty the house for the casualties during their treatment, and to move to Tony Dubovic's house to pray. Tony Dubovic was Ukrainian by origin and had a large house. They took in fourteen casualties, helping out with their sustenance and all. To this day, twenty years from then, that church and its people have not missed a single monthly donation for the Save Serbian Children organization. Another church, St. Peter in Fresno, California, with father Đorđe Gligić, a Serb born in America as their head, took in four casualties.

The end